

Isabel Healian Rose

*Angyalok
Krónikái*

I. kötet

Kísértés

Csábítás

Az élet kiszámíthatatlan. Sosem tudhatjuk, hogy a vak véletlennek köszönhetjük-e, ami velünk történik, vagy valamilyen rejtélyes erő van a háttérben, és irányít bennünket. Ezt hívhatjuk sorsnak, végzetnek, isteni akaratnak, de akárhogy is nevezzük, rendíthetetlenül hiszünk abban, hogy amit teszünk annak úgy kellett lennie, és hogy semmiképp sem tudunk változtatni, mindegy mennyire erőlködünk.

Nem tudom, engem milyen erő vagy akarat juttatott el idáig, de abban biztos voltam, hogy az életem ezentúl gyökeresen megváltozik.

Ha visszagondolok, az egész 14 éves koromban kezdődött. Akkoriban folyton rémálmok gyötörtek, amik nem is maradtak abba, míg be nem töltöttem a 20. életéveimet.

Szörnyekről, félelmetes helyekről és ismeretlen emberekről szóltak, akik rendszerint beszéltek hozzám és néha, – mikor megértettem szavukat, – segítséget kértek tőlem. Néhány éjszakán látomásokat is láttam, melyek némelyike be is következett. Nagyon kevés embernek beszéltem erről, mivel biztos voltam abban, hogy el sem hinnék a szavaimat. Abban sem vagyok biztos, hogy akikkel ezt mégis megosztottam, elhitték-e nekem, de afelől semmi kétségem nem volt, hogy ez okkal történik. Igaz, azt nem értettem,

miért pont velem, hiszen még csak átlagosnak sem mondhattam magam; de egyet biztosan éreztem, bármi történjék is nem fogok meghátrálni emiatt.

Nem mindig emlékeztem tisztán ezekre az álmokra; néha csak foszlányok maradtak meg, de egyet, még ennyi év után is tisztán fel tudok idézni. Egy olyan helyen állok, amit tűz borít és egy magas csuklyás alak kezét nyújtja felém. Nagyon félek, és mindenerőmmel azon vagyok, hogy messze kerüljek tőle, de bárhová megyek is mindig megtalál. Lélekszakadva rohanok előle, közben tüzes eső kezd hullani és az ég sötétvörösre változik. Végül az üldözöm elém kerül, és ezt mondja:

– Az enyém leszel – és ekkor felébredtem.

Nem is sejtettem soha, hogy ki vagy mi lehetett a csukja alatt, de ösztönösen tartottam, – és nem tagadom – tartok ma is tőle. Azt hiszem, ennek az álomnak is köszönhetem az erőt, hogy sikerült eljutnom oda, ahol most vagyok, és hogy volt erőm annyi akadályt leküzdeni. Viszont egy biztos; addig nem nyugszom, míg ki nem derítem, hogy ki az álombólés, hogy mit akar tőlem.

Kinézttem az ablakon és láttam, hogy besötétedett. Annyira belemerültem a teendőimbe, hogy elfelejtkeztem az idő múlásáról, de a természet, mint annyiszor, most is emlékeztetett.

Természetemből adódóan nagyon alapos vagyok, ha a kötelezettségem elvégzéséről van szó. Bár, ez

elég régimódi gondolkodásmód, de a véleményem az, hogy az ember legalább a saját magának tett ígéreteit tartsa meg. Ezért minden erőmmel azon voltam, hogy sikeresen levizsgázhassak. Éjt-nappallá téve tanultam a különböző tananyagokat; főképp, hogy bebizonyítsam magamnak, képes vagyok rá. Sokszor annyira belefeledkeztem egy-egy érdekesebb részbe, hogy éjjel 11 volt, mire ágyba kerültem. Ahogyan most is. Hulla fáradtan, de büszkén bújtam a pizsamámba, majd a jó meleg takaró, hogy elaludjak...

Éreztem, ahogy meleg van és füst kaparja a torcom. Köhögtem, és ahogy kinyitottam a szemem, lángokat láttam, mindenfelé, amerre néztem. A szemem könnyezett a füsttől, de nyitva kellett tartanom, hogy kiutat kereshessek. Ahogy jobban körülnéztem, láttam, nem is otthon vagyok. A lábam alatt izzott a talaj: hasonló színe volt, mint az olvadt lávának. A fejem felett tüzes golyók süvítettek el és csapódtak a földbe, krátereket hagyva maguk után. Olyan volt, mintha tüzes kőeső hullana. Az ég a sötét narancs és a fekete között váltogatta színét. Nem tudtam, hogyan, de ki kellett jutnom onnan. A botomat kerestem, de a közelemben sehol sem láttam, és úgy láttam, mintha a lángok egyre közelednének felém. Nem volt választásom; meg kellett próbálnom bot nélkül elindulni valamerre. Megláttam egy nagyobb rést, amin esélyem volt kijutni, ezért elindultam felé, a füsttől hunyorogva. Kockázatos volt, hisz ha el esem, beleesem a tűzbe, vagy halálosan megégek a földön, de tudtam, ott nem maradhatok. Ahogy megtettem az első lépést majdnem a döbbenettől estem

hasra; nemcsak, hogy nem estem el, de olyan stabilnak éreztem az egyensúlyom, mintha bot lenne a kezemben, vagy tartana valaki. Újra megkíséreltem, hát, és az eredmény ugyanaz lett. Megpróbáltam gyorsítani, mert a lángok egyre szorosabban fogtak körbe, és sikerült. Tudtam járni. Alig hogy felfogtam, mi történik, meghallottam azt a hangot, melyet évek óta próbálok elfelejteni:

– Üdvözöllek a birodalmamban, hercegnő. – Megfordultam és a tűzben egy alakot láttam. Az arcát nem tudtam kivenni, mert olyan volt, mintha a tűz előlről eltakarná, akár egy függöny.

– Már nagyon rég várlak, – folytatta és mintha elmosolyodott volna, legalábbis a hangjából ez derült ki, – de megérte, mert most végre befejezhetjük, amit elkezdtünk.

– Ki vagy te és mit kéne nekünk befejezni? – Próbáltam palástolni a félelmem, de a bátorságnak csak halvány fénye világított a lelkemben. Minden erőmet össze kellett szednem, hogy ne vegye észre rajtam a rettegést.

– Óh, hát nem tudod? – A férfi elnevette magát. – Nem lep meg, hogy nem emlékszel, hiszen mindent Ők rendeztek el így. De, ez nem számít. Az egyetlen lényeges dolog, hogy lassan öntudatra ébredsz és én ezt nem engedhetem. Nem hagyom, hogy az utamba állj, Bella, soha többé!

Ahogy ezt kimondta, a lángok szorosan körbevettek és szinte az égig csaptak. Nem volt hova menekülni. Tudtam, meghalok. Egy sikítás akart kitörni belőlem, összeszorítottam a szemem, és vártam.